

Fővárosi Ítéltábla
mint másodfokú bíróság
2.Mf.31.244/2021/7.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a dr. Barabás Botond ügyvéd (felperesi jogi képviselő címe) által képviselt **Felperes1** (felperes címe) felperesnek – a Kádár Balázs Ügyvédi Iroda (alperesi jogi képviselő címe, ügyintéző: dr. Kádár Balázs ügyvéd) által képviselt **Alperes** (alperes címe) alperes ellen munkaviszony megszüntetése iránt indított perében a Budapest Környéki Törvényszék 28.M.70.578/2020/31. számú ítélete ellen az alperes által 32. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta az alábbi

végzést:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezi és az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasítja.

A felek másodfokú perköltségét személyenként 30.000 (harmincezer) forintban, a másodfokú eljárás illetékét 235.400 (kettőszázharmincezer-négyszáz) forintban állapítja meg.

A végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság döntése és az alapjául szolgáló tényállás

[1] A Budapest Környéki Törvényszék Munkaügyi Kollégiuma a 2021. május 28-án kelt 28.M.70.578/2020/31. számú ítéletével a felperes munkaviszonya megszüntetésének jogellenessége és jogkövetkezményei iránt indított keresetét elbírálvá kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 2.942.560 forint felmondási időre járó távolléti díjat és 147.000 forint perköltséget, valamint az állam javára 177.000 forint eljárási illetéket.

[2] A megállapított tényállás szerint a 2016. május 20-án megkötött munkaszerződés alapján az alperes főkönyvelői munkakörben foglalkoztatta a felperest, majd 2016. november 1-től a munkakör elnevezése gazdasági igazgatóra módosult, azonban annak FEOR megjelölése (1411) nem változott.

[3] Az alperes a felperes munkaviszonyát 2020. május 21-én felmondással megszüntette, az indokolás szerint az alperesnél a gazdasági pozíció megszüntetésre került, így a felperes munkaköre megszűnt. A felmondást követően az alperes álláshirdetést adott fel főkönyvelői feladatok ellátására, majd ebben a munkakörben új munkavállalóként alperesi munkavállalót alkalmazta.

[4] Az elsőfokú bíróság a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 64. § (1) bekezdés b) pontja és 66. § (1)-(2) bekezdése alapján vizsgálta a felmondási indok valós és okszerű voltát. Rögzítette, hogy az alperes a hatékonyabb működését érintő strukturális változtatásra hivatkozva szüntette meg a felperes munkakörét. Állítása szerint azzal azonos tartalmú munkakör nem létesült, ugyanakkor az újonnan létrejött ügyvezető igazgató-helyettesi munkakört betöltő személy a környezetgazdálkodási egység vezetése mellett az ügyvezető igazgató általános helyettesítését is ellátja, az új főkönyvelői munkakört pedig jelentősen szűkebb feladatokat tartalmaz, mint a korábbi. Figyelemmel arra, hogy a felperesi jogviszony megszüntetését követően rövidesen az alperes alperesi munkavállalót új munkavállalóként alkalmazta főkönyvelői munkakörben, a két munkakör azonosságát a munkaköri leírások összevetésével vizsgálta.

[5] Ebből megállapította, hogy a tételesen felsorolt feladatok tekintetében a felperes munkaköri leírása sem alperesi munkavállalóéval, sem az ügyvezető igazgató-helyettesi munkakört betöltő alperesi munkavállaló 2. okiratában rögzítettekkel nem egyezett. Hangsúlyozta azonban, hogy a munkakör megszűnésével és az új munkakör létesítésével járó átszervezés esetén nem az a döntő, hogy a munkavállaló munkaköre megnevezésének megfelelő munkakör megszűnt-e, hanem azt is vizsgálni kell, hogy az új munkakör megfelel-e a munkavállaló korábbi munkakörének. Mindezekre tekintettel összevetette a felperes és az újonnan felvett alperesi munkavállaló tényleges munkakörét és megállapította, hogy azok egyetlen feladatelemtől eltekintve megegyeznek. Az eltérést az ügyvezető tartós távolléte esetén történő helyettesítés jelenti, mely az új munkavállaló feladatai között nem szerepel. E körülményre tekintettel vizsgálta ennek az egy feladatnak a teljes munkakörhöz viszonyított jelentőségét.

[6] Értékelte, hogy a felperes a személyes meghallgatása során úgy nyilatkozott, hogy a helyettesítésre vonatkozó részfeladatai a gyakorlatban elhanyagolható jelentőségűek voltak, az ügyvezető 2-3 hetes távolléte alatt vezetői intézkedéseket nem hozott, a helyettesítés névleges volt. Ellenben az alperes akként érvelt, hogy az alperesi cég esetében naponta kellett szerződéseket, megrendeléseket aláírni, amelyeket a felperes meg is tett a helyettesítések során. Ez utóbbi nyilatkozatot nem találta alkalmasnak arra, hogy a felperesi tényállításokat cáfolja és arra a következtetésre jutott, hogy a felperes és az újonnan felvett főkönyvelő tényleges munkaköre között olyan mértékű az átfedés, amely a felmondást jogellenessé teszi. Megállapította, hogy a felmondással érintett munkavállaló helyére az alperes más munkavállalót alkalmazott, a felperes munkakörének elnevezése ugyan megváltozott, de tartalma érdemben nem. A főkönyvelői munkakör a lényegét tekintve megegyezik a felperes korábbi munkakörével és a Kúria Mfv.10.358/2017/4. számú

határozatára utalva hangsúlyozta, hogy az átszervezés célszerűségét nem, de annak tényleges megtörténtét vizsgálhatta. Az alperes a helyettesítéssel kapcsolatos állításai alátámasztására okirati, illetve tanúbizonyítást nem ajánlott fel az őt terhelő bizonyítási kötelezettség ellenére, a perben rendelkezésre álló adatok alapján pedig nem találta bizonyítottnak, hogy a felperes munkaköre megszűnt.

[7] Kiemelte továbbá, hogy az alperes a felmondásban minőségi cserére nem hivatkozott, csak a perben tett olyan állítást, hogy az átszervezés ilyen típusú intézkedésnek is tekinthető. A minőségi csere azonban a munkakör betöltéséhez szükséges képzettségi követelmények növekedését jelenti, ez esetben viszont fogalmilag kizárt az adott munkakör megszűnése. Mindezek okán arra a következtetésre jutott, hogy az alperes jogellenesen szüntette meg a felperes munkaviszonyát és a kollektív szerződés alapján a 80 naptári nap felmondási idővel számított felperesi kereseti kérelmet összecszerűségében is megalapozottnak találta az Mt. 82. § (4) bekezdése alapján.

[8] A polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 82. §-a és 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a pereszes alperest a Pp. 81. §-a és a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja alapján számított perköltség viselésére. Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdése és 42. § (1) bekezdés a) pontja alapján megállapított illeték viselésére a pereszes alperest kötelezte.

Az alperes fellebbezése

[9] Az elsőfokú ítélet ellen az alperes élt fellebbezéssel és annak megváltoztatásával a kereset elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását kérte. A másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét a Pp. 369. § (1) bekezdése és (3) bekezdés a)-d) pontjaira alapította, figyelemmel arra, hogy a tényállás felülbírálata és módosítása szükséges a bizonyítékok okszerűtlen mérlegelése, az anyagi jog helytelen alkalmazása és eljárási szabálysértés miatt.

[10] Mindenekelőtt hangsúlyozta, hogy a felperes főkönyvelőként kezdett dolgozni, majd munkakörének megnevezése gazdasági igazgatóra módosult, mivel feladatai a társaság operatív irányítására is kiterjedtek. Az elsőfokú bíróság iratellenesen állapította meg, hogy a felperes és alperesi munkavállaló munkaköri leírásából az a következtetés vonható le, hogy egy feladatot kivéve megegyezőek, ugyanis azok 13 pontban térnek el egymástól. Így a munkaköri leírásokból is kitűnik, hogy az új főkönyvelő feladatköre a korábbihoz képest lényegesen csökkent, az alperes operatív működésével kapcsolatos, a gazdasági tervezésre, költségszintre, árbevétel tervezésre, munkaerő gazdálkodásra vonatkozó feladatok – amelyek éppen a gazdasági igazgatói munkakört alapozták meg – kikerültek a főkönyvelő feladatokból. A felperes személyes meghallgatása során maga is megerősítette, hogy munkakörének lényeges, jelentős eleme volt a társaság gazdálkodásának irányítása, tervezése

és az önkormányzattal való kapcsolattartás, amelyek pedig az új főkönyvelő munkakörében nem szerepelnek. A felperes azt is előadta, hogy könyvelési feladatokat nem látott el, hanem operatív irányítási tevékenységet végzett. Ezek az az ügyvezető igazgató-helyetteshez kerültek át, és az alperessel kapcsolatos tervezési és koncepcionális feladatok kialakítását, a munkatársak premizálását, valamint az ügyvezető helyetteseként az ügyvezetővel azonos operatív feladatellátást jelentették. Mindezekből az következik, hogy a 13 pontban szűkült munkaköri feladatok alapján a gazdasági igazgatói munkakör és a szervezetileg is az ügyvezető igazgató-helyettes alá tartozó főkönyvelői munkakör egymással nem feleltethető meg sem formailag, sem tartalmilag.

[11] Kiemelte, hogy a felperesi állítással szemben a felperes és alperesi munkavállaló 2. munkaköri leírása között az operatív irányítási feladatok ellátásán, így az ügyvezető helyettesítésén és a gazdasági tervezés, ellenőrzés feladatain kívül egyezőség nem mutatható ki. A felperes ugyanis környezetgazdálkodási feladatokat nem látott el, ilyen a munkaköri leírásában sem szerepelt.

[12] Iratellenesen rögzítette az elsőfokú bíróság, hogy a 12. sorszámú jegyzőkönyvben a munkakör tényleges tartalmának egyes elemeire vonatkozó bizonyítási teherről tájékoztatást adott volna, abban kizárólag az szerepel, hogy az alperesnek kell bizonyítania a felmondás jogszerűségét és a munkakör megszűnését. Továbbá a perfelvétel lezárásához képest a felperes a helyettesítés elismert időtartamához képest új nyilatkozatot is tett, miszerint érdemi - szerződéskötési, illetve képviselési - feladatot nem látott el, ezen állítások cáfolatával szemben okirati bizonyítást ajánlott fel, amelyet az elsőfokú bíróság nem értékelt, így a másodfokú eljárásban is bizonyítási eljárás lefolytatásának lenne helye. Ezért annak alátámasztására, hogy a felperes helyettesítési tevékenysége nem csak reprezentatív jellegű volt, hanem a munkakör lényeges részét képezte, okiratokat (vezetői értekezleten a felperes által kiosztott feladatokról szóló és az általa jegyzett emlékeztető, a felperes által aláírt munkaszerződések, munkaviszonyok megszüntetésére vonatkozó okiratok, bérleti szerződések, szervezeti alátámasztó szerződések, meghatalmazások, árubeszerzések, árajánlatok) csatolt.

[13] Az összecszerűség körében az elsőfokú bíróság nem tett eleget indokolási kötelezettségének, így a döntés a Pp. 346. § (5) bekezdésébe ütközik. Hangsúlyozta, hogy az Mt. – helyesen - 82. § (4) bekezdése szerinti felmondási időre járó távolléti díj kiszámításánál az Mt. 136. § (3) bekezdését is figyelembe kell venni, így a felmondási idő összesen 55 munkanap lett volna és ennek ellenértéke 2.095.236 forintot tesz ki, ellentétben az elsőfokú ítélet rendelkező részében szereplő összeggel.

[14] **A felperes fellebbezési ellenkérelme**

[15] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és az alperes másodfokú perköltségben való marasztalását kérte.

[16] Kiemelte, hogy az elsőfokú eljárásban nyilatkozott a munkaköri feladatairól, ezek az alperes számviteli és pénzügyi feladatainak ellátását, felügyeletét jelentették, és teljeskörűen megegyeztek a főkönyvelői munkakörre szóló álláshirdetés tartalmával. Nyilatkozatában arra is kitért, hogy az ügyvezető helyettesítésére vonatkozó feladatkör súlytalan volt a munkakör lényegi tartalma mellett és kizárólag az indokolta, hogy a társaság működése ne legyen akadályozott az ügyvezető éves szabadságolása alatt. A helyettesítési feladatokra és arra, hogy a fegyelmi, függelmi kapcsolatok munkajogilag érvényesültek-e az általa betöltött pozícióban, az alperes semmilyen bizonyítással nem élt. A felmondással megszüntetett munkakörének lényege azonos az új (és betöltött) munkakör lényegével, továbbra is névleges maradt az ügyvezető helyettesítésére vonatkozó feladat, még ha azt egy másik egységvezetőhöz is rendelték.

[17] A szervezeti ábrán az ügyvezető igazgató-helyettes megjelölés önállóan szerepel, valójában azonban nem minősül önálló pozíciónak, hanem a környezetgazdálkodási egységvezető feladatköre bővült ki ezzel a tartalommal. Az SzMSz módosítása megtévesztő, nincs önálló helyettesítési munkakör. A főkönyvelő nem tartozik az ügyvezető igazgató-helyettes alá, munkaköri leírása szerint közvetlen felettese az ügyvezető igazgató, mindezt az SzMSz is rögzíti. A főkönyvelő szervezeti egysége megőrizte identitását, szemben az alperes állításával. Az SzMSz nem tartalmaz függelmi rendszert, csak kizárólag a szervezeti ábra mutat ilyet, így a becsatolt SzMSz nem igazolja, hogy az átszervezés ténylegesen létrejött. Mindezek alapján megállapítható, hogy nem jött létre új vezetői szint és önálló munkakör sem.

[18] Az alperes által előadott feladatelosztás nem jelenti azt, hogy munkaköre megszűnt volna, önmagában a feladatok elosztása nem jelenti a munkakör megszűnését, ez utóbbit az alperes nem bizonyította, érvelése alátámasztására utalt az Mfv.10.474/2006., BH2008.163, BH2008.28 és BH2001.38. számú döntésekre. Az új főkönyvelői munkakör lényegét tekintve megegyezik korábbi munkakörével, a feladatok szétozására való hivatkozás, mint átszervezés azért alaptalan érv, mert ez esetben a klasszikus főkönyvelői feladatokat (pénzügyi, számviteli feladatok teljeskörű irányítása) is hozzá kellett volna rendelni egy már meglévő munkakörhöz. Ilyet nem bizonyított és nem is hivatkozott rá az alperes, a gazdasági igazgató megnevezés elvetése pedig nem is érintette a munkakör lényegének a megváltozását.

[19] Megítélése szerint a Kúria Mfv.I.10.358/2017. számú ügyben hozott döntése nem releváns és az átszervezésre történő felmondási hivatkozás kapcsán a kiterjesztő értelmezésnek nem lehet helye. A minőségi cserére hivatkozás is fogalmilag kizárt jelen esetben, de a felmondás indokai egyébként sem lennének bővíthetőek. Kiemelten hangsúlyozta, hogy a Kúria ítélezési gyakorlata alapján nem lehet szó munkakör megszűnéséről, ha csupán a munkaköri feladat lett kevesebb és tartalmában nem végeznek több vagy más feladatot, mint korábban az elbocsátott dolgozó esetében. A perbeli esetben sem történt összevonás, illetve többletfeladat sem került a főkönyvelői munkakörhöz, így nemhogy nem szűnt meg a munkakör, hanem lényeges tartalmában sem állt be változás.

[20] Rámutatott, hogy az alperes a fellebbezésben iratellenesnek tekintette a megállapított tényállást, de arra nem tért ki, hogy a ténylegesen elvégzett munkaköri feladatokat kell összevetnie és bizonyítani a perben, ami azonban nem történt meg. Az alperes az új munkakörben bekövetkező lényeges változást a fellebbezésben felsorolt 13 pontbeli eltéréshez képest az elsőfokú eljárásban mindösszesen egy pontban emelte ki, mégpedig a helyettesítési feladatkörben. Az ellenkérelmében nem is próbált mást állítani és bizonyítani, ehhez a nyilatkozatához pedig a Pp. 2. § (2) bekezdése alapján kötve van. A fellebbezési eljárásban a Pp. 373. §-a alapján a tényállítását nem változtathatja meg, ezért a fellebbezésben előadott hivatkozások már nem vizsgálhatóak. Érdemi nyilatkozatként előadta, hogy a főkönyvelői munkaköri leírás több olyan pontot is tartalmazott, amelyek már nem voltak részei a feladatainak, sem az előtte az alperesnél dolgozó főkönyvelők feladatainak. Az elavult munkaköri leírást aktualizálta az alperes, ez volt a feladatkör lényeges csökkenésének oka, nem pedig az átszervezés. Továbbá az üzleti tervnek szerves része a létszám-, a bér- és a munkaerőgazdálkodás tervezése, ahogy az árbevétel, a költségek és a nyereség megtervezése. E tervezési feladatok kihúzása alperesi munkavállaló munkaköri leírásából nem jelenti a feladatkörének csökkenését. Mindezekon túl arra mutatott rá, hogy az elsőfokú eljárásban a 12. sorszámú jegyzőkönyv javításra került és nem a felperes és alperesi munkavállaló 2. munkakörét kellett összehasonlítani, hanem a felperes és az új főkönyvelő munkakörét, amit az elsőfokú bíróság ténylegesen meg is tett.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[21] Az alperes fellebbezése alapos.

[22] Az elsőfokú bíróság a tényállást hiányosan állapította meg, a szükséges bizonyítást nem folytatta le, ezért a rendelkezésre álló adatok alapján az elsőfokú ítélet nem volt érdemben felülbíráható.

[23] Peradat, hogy a felperes 2016. május 20-tól főkönyvelő munkakört látott el, majd 2016. november 1-jétől gazdasági igazgató munkakörben került foglalkoztatásra. A felmondás indoka ezen munkakör megszüntetése volt és 2020. május 29-én adott fel az alperes álláshirdetést főkönyvelő munkakör betöltésére, amelyre alperesi munkavállalót vette fel.

[24] Az elsőfokú bíróság a keresetnek helytadó döntését arra alapította, hogy a felperes és az újonnan felvett alperesi munkavállaló tényleges munkaköre között olyan mértékű az átfedés, amely a felmondást jogellenessé teszi. A felperes által nem vitatottan a felperes helyére az alperes más, újonnan felvett munkavállalót alkalmazott, alperesi munkavállaló személyében. Az elsőfokú bíróság ítéletben kifejtett álláspontja szerint a

felperes korábbi munkakörének elnevezése változott meg, de érdemben annak tartalma nem és a főkönyvelői munkakör lényegét tekintve megegyezik a felperes korábbi munkakörével.

[25] A másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet felülbírálata során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság egyáltalán nem állapított meg tényállást a felperes által ellátott munkaköri feladatokra, nem vetette össze a felperes és alperesi munkavállaló munkaköri leírásában foglaltakat és nem fejtette ki álláspontját arra nézve, hogy a fellebbezésben nevesített, alperesi munkavállaló munkaköri leírásában nem szereplő számos munkaköri feladat ellenére miért jutott arra a következtetésre, hogy a két munkakör lényegében azonos.

[26] Az elsőfokú bíróság a Pp. 237. §-át megsértve nem tájékoztatta a feleket arról sem, hogy az ügyvezető igazgató helyettesítésére vonatkozó feladatok terjedelmét releváns kérdésnek tekinti a perben, amely az alperes bizonyítási kötelezettsége az Mt. 64. §-ára figyelemmel. Arra helytállóan hivatkozott a felperes és az elsőfokú bíróság is utalt rá az ítéletében, hogy amennyiben a munkáltató a felmondással érintett munkavállaló helyére új munkavállalót alkalmaz, nem lehet jogszerű az átszervezésre alapított felmondás a munkakörök egyezősége esetén. Ugyanakkor ezen egyezőség megállapításához az adott perben a tényállás pontos felderítésére, az elbocsátott és az újonnan felvett munkavállaló munkaköri feladatának teljeskörű egybevetésére, e körben részletes bizonyítási eljárás lefolytatására van szükség. Az is önmagában helytálló érvelés a kialakult bírói gyakorlat értelmében, hogy az új munkakör létesítésével járó átszervezés esetén a munkakörök tényleges tartalmának és nem az elnevezésnek van jelentősége, bizonyítási eljárás lefolytatása nélkül azonban a főkönyvelői munkakörök lényegének egyezőségére vonatkozó megállapítást jogszerűen nem tehetett volna az elsőfokú bíróság.

[27] Az alperes további nyilatkozatainak, bizonyítékainak beszerzése amiatt is mellőzhetetlen, mivel ellentmondás volt a felperes által ténylegesen ellátott feladatok vonatkozásában. A felperes egyrészt olyan állítást is tett, hogy feladatát képezte az ügyvezető távollétében a szerződések, levelezések aláírása, az alperes pedig ezt jelentős feladatmennyiségnek tekintette. Továbbá az alperes akként is érvelt (20. számú jkv. 5. o.), hogy szükséges összehasonlítani a felperes munkaköri leírását alperesi munkavállaló új főkönyvelő munkaköri leírásával, illetve alperesi munkavállaló 2. új munkaköri leírásával, és ezekkel kívánja a ténylegesen ellátott munkakörök tartalmát igazolni, melyek alapján megállapítható, hogy szétosztotta a munkakörökhöz tartozó egyes feladatokat a két említett munkavállaló között. Mindezek részletezését fejtette ki a fellebbezésében, 13 pontban megjelölve a felperes és alperesi munkavállaló munkaköri leírása közötti eltéréseket. Az elsőfokú bíróság téves anyagi pervezetése körében ennek nem tulajdonított jelentőséget.

[28] Ezen túlmenően az is megállapítható, hogy az alperes a 22. sorszámú beadványában jelezte azt is, hogy naponta kell a cégben szerződéseket aláírni, engedélyezni a napi rutintól eltérő kifizetéseket, megrendeléseket, így ebből is következik, hogy a helyettesítés során is mindenképpen felmerültek ilyen feladatok. Mindezekre nézve az elsőfokú bíróság bizonyítási eljárást nem folytatott le, kizárólag a felperes személyes előadása és a becsatolt iratok munkaköri leírások alapján vonta le megalapozatlanul azt a

következtetést, hogy a felperes és alperesi munkavállaló munkaköre teljesen megfeleltethető egymásnak és emiatt a felmondásban megjelölt indok nem valós.

[29] Mindezek okán nem mellőzhető a fellebbezési eljárásban becsatolt iratok értelmezése, a felperes személyes meghallgatása, az általa főkönyvelőként ellátott munkaköri feladatok kapcsán annak tisztázása, hogy valóban teljeskörűen azonos-e a gazdasági igazgató által a helyettesítés során ellátott feladatkör.

[30] A Pp. 110. § (3) bekezdésében megjelenő „tartalom szerinti elbírálás elve” alapján az ítéltáblának az alperes fellebbezésében előadott kérelmet a fellebbezés előterjesztésével elérni kívánt célnak megfelelően kellett figyelembe venni és az ugyan az elsőfokú ítélet megváltoztatására irányult, de annak indokaira figyelemmel hatályon kívül helyezésnek van helye. A fentiekben részletezett bizonyítási eljárás és az alapján a tényállás megállapítása ugyanis mellőzhetetlen az ügy érdemi elbírálásához, így az elsőfokú eljárást a perfelvételtől meg kell ismételni. Ugyan a másodfokú bíróság pótolta a hiányzó anyagi pervezetést, azonban a bizonyítási eljárás lefolytatása jelentősen meghaladja a másodfokú eljárás kereteit figyelemmel a Pp. vonatkozásában is alkalmazandó, az ítélet hatályon kívül helyezésével kapcsolatos egyes kérdésekről szóló 1/2014. (VI. 30.) PK véleményben foglaltakra.

[31] Mindezek alapján az ítéltábla az elsőfokú ítéletet a Pp. 381. §-a alapján hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasította.

[32] A Pp. 386. § (2) bekezdése értelmében az elsőfokú eljárást a perfelvételtől meg kell ismételnie, a feleknek részletes tényállítást kell tennie a felperes főkönyvelőként, illetve gazdasági igazgatóként ellátott feladataira, az alperesnek arra, hogy a felmondást követően ezeket a feladatokat mely munkavállalók között osztotta szét, és vizsgálni kell azt, hogy az újonnan felvett főkönyvelő feladatai mennyiben mutatnak átfedést a felperes által a felmondást megelőzően ellátott feladatokkal, különös figyelemmel az alperes által hivatkozott 13 pontban megjelölt eltérésre. Fel kell deríteni, hogy az ügyvezető igazgató helyettesítése milyen jellegű és terjedelmű feladatokat jelentett a felperes számára gazdasági igazgatóként és értékelni kell az alperes által e körben becsatolt iratok tartalmát is. Csak ezt követően, az egyes munkakörökbe tartozó munkakörök összevetése és a tényállás megállapítása után lehet állást foglalni a kereset megalapozottságáról.

[33] Amennyiben az elsőfokú bíróság a kereseti kérelmet megalapozottnak találja, a marasztalási összeg számítására vonatkozóan is jogszabályokkal alátámasztott indokolást kell adnia, mert ennek hiányában az ítélet indokolása nem felel meg a Pp. 346. § (5) bekezdésének.

Záró rendelkezések

[34] A másodfokú bíróság a felek másodfokú perköltségét és a fellebbezési illeték összegét a Pp. 386. § (3) bekezdése alapján csupán megállapította, annak viseléséről az elsőfokú bíróság dönt.

[35] A felek perköltségét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdése alapján határozta meg áfa nélkül számítottan, a pertárgyértékhez igazodó összegben.

[36] A fellebbezési illeték összegének meghatározása az illetékekről szóló 1990. XCIII. törvény (Itv.) 46. § (1) bekezdésén alapul, figyelemmel a fellebbezéssel érintett követelés összege szerinti pertárgyértékre (2.942.560 forint).

Budapest, 2021. november 25.

dr. Orosz Andrea s.k.
s.k.
a tanács elnöke

dr. Szalai Beatrix s.k.
előadó bíró

dr. Laczó Adrienn Lilla
bíró